

Tallinna püha Neeva Aleksandri katedraal: ajaloo leheküljed

Koostaja: Marina Kasparovitch, diplomeeritud Eesti kultuuri ajaloo spetsialist, väljaannete „Таллиннский кафедральный собор Александра Невского” (2015) ja „Alexander Nevsky Cathedral” (2016) üks koostajaid.

Õigeusklik Tallinn uue peakiriku ehitamise eel

Tänapäeval on pühale vagale Neeva Aleksandrile pühitsetud õigeusu katedraal üks Tallinna arhitektuurilisi dominante, milleta on juba raske ette kujutada linna siluetti. Ent veel sada kolmkümmend aastat tagasi, vaadates fotosid ja postkaarte tollase Eestimaa kubermangu pealinna mitmesuguste vaadetega, ei olnud esmapilgul sugugi lihtne arvata, et selle elanike seas oli rohkesti õigeusklikke ning et kusagil linna ja eeslinnade tänavate rägastikus paiknevad õigeusu kirikud.

Tegelikult oli Tallinnas juba 1880. aastate alguseks kuus õigeusu kirikut ning lisaks veel mitmed kodukabelid. Tõsi küll, kaasaegsete sõnul olid kõik need kirikud luteri kirikutega võrreldes mõõtmelt väikesed ning linnaehitised piirasid neid igast küljest.

Alates 1732. aastast täitis Tallinnas õigeusu peakiriku rolli all-linnas asuv Issanda muutmise kirik, mis muudeti 1716. aastal õigeusu kirikuks Rootsi garnisoni luteri kirikust (veel varem oli see kuulunud tsistertslaste nunnakloostrile). Kuid oma ruumilise planeeringu eripärade tõttu ei olnud Issanda muutmise peakirik õigeusu jumalateenistuste pidamiseks kuigi mugav ning suurtel kirikupühadel ja pidulikel päevadel mahtus sinna vaevu kogu palvetav rahvas. Seetõttu kõlas juba 1887. aasta alguses mõte ehitada Tallinna uus õigeusu peakirik – mõõtmelt suurem ja esinduslikum kui Issanda muutmise peakirik.

Ideest ehituseni: asukoha valik ja annetuste kogumine

1888. aastal moodustati Tallinna uue peakiriku ehitamiseks ja annetuste kogumiseks komitee. Annetusi saabus kogu Vene keisririigist ning annetajate seas oli väga erineva seisuse ja jõukusega inimesi. Heategijate hulgas nimetatakse muu hulgas Tallinna lähedal asunud Keila-Joa (Falli) mõisa omanikke – vürst Pjotr Volkonski perekonda. Samuti on teada, et 600 rubla katedraali ehitamiseks annetas Kroonlinna püha Andrease katedraali ülempreester Joann Sergijev, kes kuulutati 1990. aastal pühakuks ning on laiemalt tuntud kui püha Kroonlinna Johannes.

Uue peakiriku võimaliku ehituspaigana kaaluti lisaks Toompea lossi ees asuvale väljakule ka Harjumäe („mägi Uue värava juures“), tänapäevast Viru väljakut, mille lähedal asus 19. sajandi lõpus ja 20. sajandi alguses Vene turg, Tõnismäe („Antoniusse mägi veetorni juures“), tänapäevast Tornide väljakut ning veel mitmeid teisi linnas asuvaid krunte. Kõiki kavandatud asukohti uurisid põhjalikult tehnikud, insenerid ja arhitektid. Nende uuringute tulemuste põhjal jõuti järeldusele, et kõige sobivam on asukoht Toompeal lossi läheduses.

Püha Neeva Aleksandri katedraal: ehitamine ja sissepühitsemine

Ehitamisel olev peakirik otsustati pühendada keiser Aleksander III taevasele kaitsepühakule, pühale vagale suurvürstile Neeva Aleksandrile, meenutamaks keisri ja tema perekonna pääsemisest rongiõnnetuses 17. oktoobril 1888 Harkovi lähedal Borki jaama lähistel. Tasub märkida, et Eestis ei ole see sugugi ainus juhtum, kus kiriku nimi on seotud mõne valitsenud monarhiga. Nii näiteks said Tallinna Kaarli kogudus ja kirik oma nime Rootsi kuninga Karl XI auks, Narva Aleksandri kirik aga kannab 1881. aastal hukkunud Vene keisri Aleksander II nime.

Tulevase peakiriku ehituspaiga pidulik pühitsemine toimus 30. augustil 1893. aastal, püha vaga suurvürst Neeva Aleksandri mälestuspäeval.

1894. aastal moodustati komitee juurde ehituskomisjon, mille ülesandeks oli lahendada peakiriku ehitamisega seotud küsimusi. Vaimuliku ametkonna poolt osales komisjoni töös kogu selle tegevusaja jooksul preester Karp Tiisik. Samal, 1894. aastal, kinnitati katedraali projekt, mille koostas arhitektuuri akadeemik Mihhail Preobraženski (1854–1930), Peterburi Kunstiakadeemia professor.

20. augustil 1895 toimus Neeva Aleksandri peakiriku nurgakivi pidulik pühitsemine. Ehitustööd kestsid aastatel 1895–1900. Peakiriku peaaaltari pidulik pühitsemine toimus 30. aprillil 1900. Uue kiriku pühitsemise tseremooniale saabusid kõik Tallinna õigeusu kogudused täies koosseisus.

Uus peakirik ja selle koguduseliikmed

Alates 1900. aasta kevadest jätkas peakiriku kogudus, mille ajalugu oli selleks ajaks kestnud juba üle pooleteise sajandi, oma tegevust uues asukohas – äsja pühitsetud Neeva Aleksandri katedraalis Toompeal. Issanda muutmise kirik muudeti aga kogudusekirikuks ja anti üle eesti õigeusu kogudusele, kelle jaoks oli koguduseliikmete arvu märkimisväärse suurenemise tõttu selleks ajaks jäänud juba ilmselgelt kitsaks endise peakiriku lähedal asunud väike Jumalaema Vladimiri ikooni kirik.

20. sajandi esimestel aastatel oli Neeva Aleksandri peakiriku koguduses üle 2000 koguduseliikme. Koguduse hoolekogu aruannete põhjal nende arv aasta-aastalt ainult kasvas. 1915. aastaks oli kogudusse registreeritud juba üle 4000 koguduseliikme.

Kogudus oli oma koosseisult väga kirju – koguduseliikmeid oli praktiliselt kõigist seisustest (vaimulike pereliikmed, sõjaväelased, ametnikud, kaupmehed ja talupojad). Suurema osa moodustasid talupojad ning seetõttu ei olnud kogudus kuigi jõukas, ehkki tegemist oli peakiriku kogudusega. Koguduse hoolekogul tuli teha suuri jõupingutusi, et leida vahendeid kõigi tekkivate kulude katmiseks.

Kuni 1917. aastani juhtis peakiriku koguduse hoolekogu (asutatud 1879. aastal) tava järgi Eestimaa kuberner. Hoolekogu alalised liikmed olid katedraali vaimulikud (preestrid, diakonid ja köstrid) ning peakiriku eesesisja; lisaks kuulusid hoolekogu koosseisu eluaegsed ja aastaliikmed.

Aastatel 1902–1907 (võimalik, et ka kauem) kuulus Neeva Aleksandri katedraali koguduse hoolekokku vandeadvokaat Jaan Poska, kellest sai hiljem Eesti Vabariigi üks tuntumaid poliitikuid.

Katedraal ja õigeusu kirikuelu kujunemine iseseisvas Eestis

31. detsembril 1917 toimus Neeva Aleksandri peakirikus esimene piiskopiks pühitsemine – arhimandriit Platon (Kuhlbusch) pühitseti Tallinna piiskopiks.

Tallinnas viibides teenis piiskop Platon suurema osa ajast Issanda muutmise kirikus, kus tegutses eesti õigeusu kogudus. Suurte kirikupühade ajal pidas ta aga jumalateenistusi kordamööda linna erinevates õigeusu kirikutes. On teada, et Neeva Aleksandri katedraalis teenis piiskop Platon 1918. aastal suure neljapäeva, 2. mai, jumalikku liturgiat ning pidas suurel laupäevale järgnenud püha ülestõusmispüha esimesel päeval, 5. mail, õist jumalateenistust. Kahjuks jäi piiskop Platoni teenistus lühikeseks – 14. jaanuaril 1919 lasksid enamlased (taganevad Punaarmee väeosad) Tartu krediitkassa hoone keldris maha esimese Eesti õigeusu ülemhingekarjase. 2000. aastal arvati piiskop Platon Vene Õigeusu Kiriku Piiskoppide Kogu otsusega uuskannatajate ja usutunnistajate hulka.

5. detsembril 1920 toimus Neeva Aleksandri katedraalis ülempreester Aleksandri (Paulus) piiskopiks pühitsemine. Ta oli 1920. aasta septembris Eesti Õigeusu Kiriku (EÕK) kirikukogul

valitud autonoomse Eesti Õigeusu Kiriku juhiks ning püha patriarh Tihhon oli selle valiku kinnitanud.

1922. aastal omistati Neeva Aleksandri katedraalile peakiriku staatus ning see valiti piiskopliku teenimise paigaks.

1920-d aastad: lammutamise oht

1920-te aastate alguses, uues riigis ja uute seaduste tingimustes, osutus uude ellu astumine suurele osale Eesti vene õigeusklikust elanikkonnast üsna valulikuks. Varasemad harjumuspärased alused ja traditsioonid hakkasid kokku varisema ning muutused puudutasid ka kirikuelu. Kõige tuntavamad neist olid Eesti Õigeusu Kiriku üleminek uuele kalendriale ning siirdumine Konstantinoopoli Patriarhaadi jurisdiktsiooni, mis kutsus vene õigeusklike seas esile kõige suuremat vastuseisu. Suhted eesti ja vene koguduste esindajate vahel teravnesid. Ka perioodikas ilmus üha uusi kirjutisi, mis ei aidanud sugugi kaasa poolte leppimisele. 1920. aastate lõpuks vähenesid õigeusu kogukonnas siiski pinged ning Neeva Aleksandri katedraali kaitseks, mille lammutamise seaduseelnõu oli 1928. aastal Riigikogus arutlusele võetud, astusid ühiselt välja kõik Eesti Apostliku Õigeusu Kiriku kogudused – nii vene kui ka eesti kogudused.

Katedraali vastane kampaania algas Eesti ajakirjanduses juba 1920. aastate alguses. Katedraali nimetati koguni „kurva mineviku ja õigusetuse sümboliks“. 1928. aasta oktoobris ilmus Eesti ajakirjanduses pärast mitmeid ajaloolise sisuga artikleid üleskutseid „julgest koguda“ ja ehitada Neeva Aleksandri katedraal ümber iseseisvuse panteoniks, et viia katedraal kooskõlla Eesti pealinna üldise ilmega. 1928. aastal avaldas ajakiri „Agu“ kaks arhitekt K. Burmani eskiisi katedraali ümberehitamiseks iseseisvuse panteoniks. Selleks ajaks oli Poolas lammutatud õigeusu Neeva Aleksandri katedraal. Eesti ajakirjanduses osutati sellele sündmusele kui eeskujule, mida tasuks järgida.

Õigeuskliku elanikkonna seas tekitas muret ka kirikuvarade riigi omandiks tunnistamine: kahe maja, mis olid varem kuulunud katedraali kogudusele – Pikal tänaval asunud hoone, kus tegutses Eesti Õigeusu Kiriku Sinod, ning Lossi platsil asunud maja, kus elasid katedraali vaimulikud ja kirikuteenrid. Aasta lõpuks tunnistati riigi omandiõigust ka katedraali enda suhtes.

1928. aasta oktoobris esitati Riigikogule Neeva Aleksandri katedraali likvideerimise seaduseelnõu, mis tekitas ärevust kogu õigeuskliku elanikkonna seas mitte ainult Tallinnas, vaid kogu Eestis. Peaaegu kõik kogudused pidasid oma kohuseks saata Riigikogule kirju protestiga Neeva Aleksandri katedraali lammutamise ideede vastu.

Eesti Õigeusu Kiriku Sinod koostas eesti ja kirikuslaavi keeles palveteenistuse korra katedraali ähvardava hävingu eest hoidmiseks. 21. oktoobril 1928 peeti katedraalis esimest korda rahvarohke eriline palvus katedraali vägivaldse lammutamise eest kaitsmise nimel. Piduliku jumalateenistuse viisid eesti ja kirikuslaavi keeles läbi Tallinna ja kogu Eesti metropoliit Aleksander (Paulus), Narva ja Irboska ülempiiskop Jevsevi (Grozdo) ning Petseri piiskop Johannes (Bulin) ning nendega suur hulk vaimulikke.

Seni, kuni katedraali kohal rippus selle lammutamise oht, peeti selle säilimise eest regulaarselt palvusi kõigis Eesti õigeusu kirikutes. Petseris tulid nendele palveteenistustele usklikud isegi kaugetest küladest, läbides jalgsi mööda raskesti läbitavaid teid kümneid kilomeetreid.

Lisaks astusid katedraali lammutamise vastu kõik vene ühiskondlikud organisatsioonid. Katedraali kaitseks võtsid sõna ka mõned Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku esindajad, nende seas ajalehe Eesti Kirik toimetuse liikmed – Tartu Ülikooli usuteaduskonna dekaan, professor ja tulevane Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku piiskop Hugo Bernhard Rahamägi ning Tallinna Kaarli kiriku pastor Artur Sommer. Teade kavandatavast lammutamisest levis

kaugele väljapoole Eestit – jõudis Suurbritanniasse ja Ameerika rannikule, kus leidis samuti inimesi, kes ei olnud õigeusu katedraali saatuse suhtes ükskõiksed. Tallinna katedraali hävitamise vastu protestisid Alaska vene koloonia ja Ameerika Õigeusu Kirik. Neeva Aleksandri katedraali lammutamise küsimust arutati 1928. aastal Washingtonis Ameerika Episkopaalkiriku konverentsil, kus väljendati mõtet, et asja käiku tuleks sekkuda Ameerika Ühendriikide välisministeeriumi kaudu. Mõningaid arutelusid selles küsimuses oli juba toimunud ka välisministeeriumi tasandil. Sellest teatas Eesti Vabariigi peakonsulile endine Ameerika Ühendriikide esindaja Balti riikides hr John A. Geyde. Vestluses konsuliga märkis J. Geyde samuti, et USA president Hoover jälgis suure huvi ja heatahtlikkusega kolme Balti vabariigi arengut, kuid lisas: „Hr Hoover on kveeker ning arvestades tema vabameelseid ja sallivaid seisukohti teiste usutunnistuste suhtes, ei saa ma praegu isegi ligikaudselt öelda, mida ta Eestist arvaks, kui teoks saaks selle õnnetu katedraali lammutamise kavatsus!“ Võimalik, et ka see asjaolu – juba rahvusvahelise üldsuse sekkumine – mängis oma osa selles, et seaduseelnõu lõpuks päevakorrast maha võeti.

Uus oht ja Teise maailmasõja aastad

Veel kord kerkis katedraali lammutamise küsimus päevakorda 1930-te aastate lõpus. Toona õnnestus katedraal siiski päästa, viies Neeva Aleksandri katedraali üle eestikeelse koguduse Siimeoni kirikust. Selle koguduse preester oli toonase Eesti presidendi Konstantin Pätsi vend, ülempreester Nikolai Päts. Vene kogudus kolis 1936. aasta lõpus katedraalist Siimeoni kirikusse.

Pärast eesti koguduse üleminekut katedraali toodi Issanda muutmise kirikust üle ka piiskopitool.

Eesti kogudus jätkas Neeva Aleksandri katedraalis tegutsemist ka Teise maailmasõja aastatel. Kuni 1941. aasta lõpuni peeti jumalateenistusi kirikuhoones endas, 1942. aasta jaanuaris toimusid jumalateenistused juba katedraali soklikorrusel. 1941. aasta lõpuks oli katedraali seintesse tekkinud rohkesti pragusid, mis arvatavasti olid põhjustatud suurtükitulest, mis kaasnesid 1941. aasta augustis toimunud lahingutega Tallinna ümbruses. 1941/42. aasta talvel halvenes hoone seisukord pidevate külmade ja muude ebasoodsate ilmastikutingimuste tõttu veelgi. Võimalik, et just kirikuhoone avariiline seisukord sai põhjuseks, miks Saksa võimud katedraali sulgesid. 30. augustil 1942 tähistas katedraali kogudus oma templipüha – püha Neeva Aleksandri säilmete üleviimise päeva – juba Issanda muutmise kirikus.

Katedraali taaselustamine pärast sõda ja nõukogude võimu aastakümned

Pärast seda kui 1944. aasta septembris lõppesid Eesti territooriumil sõjategevus, taastus elu Neeva Aleksandri katedraalis. Tallinna ja Eesti ülempiiskop Pavel (Dmitrovski) andis kohe korralduse alustada katedraali hoone ettevalmistamist jumalateenistuste taaselustamiseks. Ettevalmistustöödel osales tema vanem ipodiakon Aleksei Ridiger (tulevane patriarh Aleksius II). Niipea kui see oli võimalik, seati katedraal korda ja avati usklile 1945. aasta ülestõusmispühadeks.

Aastatel 1945–1947 tegutses Neeva Aleksandri katedraali juures ka eestikeelne Andrease kogudus. 1944. aasta sügisel lubasid võimud katedraali avada ja selles jumalateenistused taastada. Piiskopkonna Valitsuse ja katedraali eestikeelse koguduse juhatuse vahelise kokkuleppe kohaselt, kelle valduses oli katedraal olnud alates 1936. aasta detsembrist, peeti otstarbekaks avada katedraal kohaliku valitseva piiskopi peakirikuna. Eestikeelsest kogudusest alles jäänud vähesed eesti soost koguduseliikmed pidasid piisavaks kasutada keldrikorrusel asuvat väikest kirikut. Kogudus sai nimeks Andrease kogudus – püha apostel Andreas Esmakutsutu järgi. 1947. aasta novembris tunnistati Andrease kogudus vähese liikmete arvu, vähese kirikuskäimise ja tekkinud rahaliste raskuste tõttu elujõuetuks. Selle ajutine pühakoda koos kogu kirikuvaraga anti üle Neeva Aleksandri katedraalile, et seal

talveperioodil jumalateenistusi pidada. Aastatel 1949–1991 asus katedraali keldrikorrusel üks Fr. R. Kreutzwaldi nimelise Riikliku Raamatukogu (praeguse Eesti Rahvusraamatukogu) raamatuhooldlastest.

3. septembril 1961 pühitseti Neeva Aleksandri katedraalis Tallinna ja Eesti piiskopiks ülempreester Aleksius (Ridiger). Tallinna piiskopitoolil teenis piiskop Aleksius veerand sajandit, kuni 1986. aastani: alates 23. juunist 1964 oli ta ülempiiskop ja alates 25. veebruarist 1968 metropoliit. Pärast üleviimist Leningradi 1986. aastal, jätkas ta veel kuue aasta jooksul, kuni 1992. aastani, ühtlasi Eesti piiskopkonna juhtimist. Neist viimased kaks aastat juba patriarhina.

Aastatel 1961–1986 oli piiskop Aleksius Neeva Aleksandri katedraali eesseisja. 1962. aastal, kui usuasjade volinik teatas, et linna noored olevat otsustanud katedraali ümber ehitada planetaariumiks (sellest piisas, et kirik sulgeda), koostas piiskop Aleksius katedraali kaitseks vajalikud materjalid. Tema esitatud põhjendused osutusid veenvaks ning katedraal õnnestus sulgemisest päästa.

Katedraal Eesti iseseisvuse taastamise aastatel

15. septembril 1990 toimus püha Neeva Aleksandri nime kandvas katedraalis arhimandriit Korneliuse (ülempreester Vjatšeslav Jakobs, kes oli 30 aasta jooksul olnud Nõmme Ristija Johannese kiriku koguduse preester) pühitsemine Tallinna piiskopiks ja patriarhi vikaariks. Pärast seda, kui Vene Õigeusu Kiriku Püha Sinod tunnustas 11. augustil 1992. aastal 1920. aastal Eesti Õigeusu Kirikule antud autonoomia taastamist, sai piiskop Korneliusest valitsev piiskop tiitliga „Tallinna ja Eesti piiskop“. Alates 29. aprillist 1993, mil patriarh Aleksius andis Pühtitsa kloostri toimunud kirikukogul piiskop Korneliusele autonoomia taastamise tomise, muutus tiitel kujule „Tallinna ja kogu Eesti piiskop“. 25. veebruaril 1995 ülendati piiskop Kornelius ülempiiskopiks ning 6. novembril 2000 metropoliidiks.

1990-tel aastatel, pärast Eesti Vabariigi iseseisvuse taastamist, toimusid Riigikogus arutelud parkimiskohtade laiendamise üle Neeva Aleksandri katedraali lammutamise tulemusel vabaneva maa arvelt. Kuna sel ajal esines probleeme Moskva Patriarhaadi kanoonilisse alluvusse jäänud Eesti Õigeusu Kiriku koguduste ametliku registreerimisega ning katedraali, hoone kuulus riigile, tundus selle lammutamine täiesti reaalse võimalusena. Kahel korral – 1995. ja 1996. aastal – toimusid katedraali kaitseks ja õigeusu kiriku toetuseks ristikäigud katedraalist Pika tänava kabelini, millest võttis osa väga suur hulk inimesi. 14. märtsil 1999 pöördus Neeva Aleksandri katedraali kogudus Moskva ja kogu Venemaa patriarhi Aleksius II poole palvega võtta katedraal tema otsesse alluvusse. Sel hetkel andis see katedraali kogudusele võimaluse saada ametlikult registreeritud. Sama aasta 16. märtsil registreeriti Eesti Siseministeriumis koguduse põhikiri. Katedraal sai stavropigiaalse staatuse, s.t allus vahetult patriarhile, ning seni, kuni Kirikul puudus ametlik registreering, tegutses see Moskva Patriarhaadi ametliku esindusena Eestis, säilitades samal ajal selles Eesti Õigeusu Kiriku eestseisja piiskopitooli. Stavropigiaalne staatus võimaldas katedraali koguduse kaudu suhelda Eestis tegutsevate õigeusu ja teiste kristlike konfessioonide esindajatega ning teha koostööd Eesti Vabariigi riigi- ja ühiskondlike institutsioonidega.

Neeva Aleksandri katedraal tänapäeval

2001. aastal anti Neeva Aleksandri katedraali hoone Tallinna Linnavolikogu otsuse kohaselt Eesti Õigeusu Kiriku (MPEÖK) kogudusele 36 aastaks tasuta kasutusse.

29-30. novembril 2007 tähistas Eesti Õigeusu Kirik märkimisväärset sündmust – 90 aasta möödumist piiskopi kateedri rajamisest Eesti pinnal. Sel puhul toimusid Neeva Aleksandri katedraalis pidulikud jumalateenistused, mida juhtis Tallinna ja kogu Eesti metropoliit Kornelius. 30. novembril, pärast jumalikku liturgiat, peeti palveteenistus Eestimaa kõigi pühakute ikooni ees. Seejärel pöördus metropoliit Kornelius piduliku tervitusega temaga

kaasa teeninud ülemkarjaste, külalistest vaimulike, vaimulikkonna ja ilmikute poole. Ta rääkis tähistatava sündmuse tähtsusest ning rõhutas oma kõnes Moskva ja kogu Venemaa patriarhi, püha Tihhoni ning Tallinna piiskopi, püha piiskopmärter Platoni olulist rolli iseseisva õigeusu kiriku kujunemisel Eesti pinnal, jäädes samal ajal kanooniliselt Vene Õigeusu Kiriku koosseisu.

Tänapäeval on Tallinna Neeva Aleksandri katedraal üks Eesti õigeusu elu keskseid pühakodasid.

Iga päev – hommikuti ja õhtuti – toimuvad siin jumalateenistused. Alates 1990. aastate lõpust peetakse katedraalis laupäeviti teine jumalik liturgia eesti keeles ning siin tegutseb ka eestikeelne kogukond.

Traditsiooniliselt peetakse Neeva Aleksandri katedraalis Püha Ülestõusmispüha ja Kristuse sündimise esimesel pühal, Eesti pühakute koondmälestuse päeval ning püha suurvürsti Neeva Aleksandri mälestuspäeval pidulikke ühiseid jumalateenistusi, millest võtavad osa EKÕK piiskopid ja vaimulikud. Iga aasta 24. veebruaril, Eesti iseseisvuspäeval, peetakse katedraalis tänapalvus ning palvetatakse meie Jumala hoole all oleva Eesti maa, selle võimukandjate ja kaitseväge ning neile rahuliku valitsemise andmise eest.

Aastaid tegutseb katedraali juures laste pühapäevakool, kus nooremale põlvkonnale õpetatakse õigeusu aluseid. Ka katedraali täiskasvanud koguduseliikmed ei jää tähelepanuta – pühapäeviti viivad katedraali vaimulikud neile läbi vestlusi.

Katedraalis toimuvad ka mitmesugused jumalateenistustega mitteseotud üritused: vaimuliku muusika kontserdid, kellalöömise festivalid ja loengud.